

Daniel O'Hara, nom artístic de Daniel Muñoz (Barcelona, 1968), ha obtingut el premi Andròmina amb la novel·la *El poder excloent de la essa sonora*. Les seves obres anteriors són també novel·les: *La cançó de l'estiu* i *El dia del client*, publicades totes dues per Empúries i de temàtica homosexual. Treballa de professor de català en instituts del Baix Llobregat.

—A què fa referència l'enigmàtic títol?

—La essa sonora fa referència al fet que a un dels protagonistes li posen un professor perquè aprengui a pronunciar la essa sonora. I l'exclusió ve pel fet de l'exclusió social que pot originar, o no, el fet de parlar un català amb fonètica castellana.

—I amb això manteniu tota la novel·la?

—Sí. D'una banda, la novel·la és un melodrama social i, d'altra, un drama sexual. I explica la història d'un marieta xarnego de Cornellà de Llobregat que renega totalment dels seus orígens i s'enamora perdudament d'un advocat catalanista conservador que li posa un professor perquè aprengui a parlar català amb propietat, concretament que aprengui a fer la essa sonora. És la primera vegada que l'advocat supera el rebuig que sent pels castellanoparlants que parlen malament català, a causa de l'atracció enorme que sent per aquest noi.

—Acabarà pronunciant bé el català?

—Acaba insistint-hi. No voldria revelar el final. Però de seguida intueixes que és un melodrama fatal i que segurament acabarà malament, seguint les regles del gènere, i que hi ha un fatalisme social que condiciona la vida del personatge.

—L'advocat el feu militar en un partit o és només catalanista i de dretes?

—En algun moment s'esmenta que és convergent. Però sempre és caracteritzat amb trets que van més enllà de la circumstància convergent. És una mena de *play boy* de la societat civil catalana que podria assemblar-se, físicament, a Joan Laporta.

—Però homosexual.

—Sí, és clar. Ell no es considera homosexual, sinó un heterosexual que també va amb homes.

—I ho assumeix públicament, que

Daniel O'Hara ha obtingut el premi Andròmina d'enguany amb la novel·la *El poder excloent de la*

“Sense el sexe explícit, l'argument no s'entendria”

El jurat del premi Andròmina ha distingit la novel·la 'El poder excloent de la essa sonora', de Daniel O'Hara, pseudònim del novel·lista barceloní Daniel Muñoz.

va amb homes, o és el seu vici, el seu pecat, amagat?

—Ell es considera un heterosexual viciós que es pot permetre també el gust pels homes. Però té molt clar que no vol envellir com un nyap homosexual, sinó

com un solter d'or de la societat civil catalana que té cops amagats.

—No te cap problema de consciència, pel fet de ser conservador en l'aspecte ideològic i lliure en el camp sexual?

essa sonora.

—No, perquè com que té el poder econòmic, considera també que té el poder moral, per a manegar-se la moral al seu gust. Si una cosa fa sempre és voler salvaguardar la imatge de solter d'or heterosexual. Mentre pugui salvar aquesta imatge, no li importa fer el que sigui.

—Manteniu les escenes de sexe explícit, descrites amb detall, com en les dues anteriors?

—Sí. Sense el sexe explícit no s'entendria l'argument. Perquè te un contingut psicològic indispensable. Hi ha gent que es pensa que les descripcions sexuals, en els llibres, o les reflexions sobre el sexe, es poden suprimir, i els llibres s'entendrien perfectament, com si fossin coses sobreres. Però en el meu cas em semblen tan importants com ho poden ser els diàlegs.

—La relació sexual entre el catalanista i el xarnego és de domini per part d'algun d'ells o juguen a fer tots els papers?

—És de submissió absoluta del marieta xarnego al seu senyor burgès. El marieta és el passiu, i el burgès, l'actiu. Són estereotips amatoris, però no pas menys reals.

—Amb diners pel mig?

—Sí, però en cap moment el xarnego no considera que es prostitueixi. És una relació a l'estil de *Pigmalió*, de *May Fair Lady*. O de *Pretty Woman*. I també de la novel·la *Últimas tardes con Teresa*, de Joan Marsé, tot i que el Pijoaparte no renegava dels seus orígens. I aquest noi, en Robert, sempre s'ha sentit aliè a la seva família, bo i esperant el moment de fugir de la família i de Cornellà. El noi, per a desmarcar-se dels seus pares, que li deien Roberto, es fa dir Robert, pronunciat a l'anglesa, i l'advocat el fa dir Robert, pronunciat a la catalana.

—La sauna té molt de protagonisme a la vostra primera novel·la. No es deuen pas conèixer en una sauna, el burgès i el xarnego?

—No, es coneixen en una botiga, el burgès com a client i l'altre, com a dependent. Però sí que torna a sortir-hi la sauna.

—Pel que fa als problemes del xarnego amb la llengua, hi ha res d'autobiogràfic?

—Sí. Jo de petit no pronunciava la essa sonora perquè havia agafat la fonètica del meu pare, que parlava bé el català però, com que era castellanoparlant, no feia la essa sonora. Els anys 70, cap al 78, de petit jo portava l'adhesiu "Volem l'Estatut", i un amic dels pares —famos per les seves sortides de to— em va veure i va dir: "Molt atrevit, però parles com un xarneguet." Llavors vaig prendre consciència de l'error i em vaig esforçar a corregir-me.

—El melodrama pot comptar amb l'humor. És el cas d'aquest melodrama?

—Sí. Seria un melodrama distanciat. Procuo explicar-hi els fets dramàtics amb humor, com ho he intentat amb les novel·les anteriors. Procuo fer una cosa molt difícil, que és combinar drama i comèdia. De tal manera que de vegades pot semblar que el narrador senti menyspreu, o se'n rigui, de les vivències dels protagonistes.

—En aquests casos, el perill és passar-se de rosca, és a dir, ridiculitzar els personatges i empetitir-los.

“La novel·la explica el cas d'un marieta xarnego que s'enamora d'un catalanista que li posa un professor perquè aprengui a parlar català amb propietat”

—La línia d'aquest humorisme voldria seguir la diguem-ne severitat còmica d'Elfriede Jelinek quan retrata drames estereotipats de dones i homes heterossexuals i fa una mena de comèdia psicomarxista.

—Si a vegades un autor es presenta a premis literaris és perquè l'editorial on publicava, o algunes altres editorials, li han refusat l'original. Quin es el vostre cas?

—El cas és que no l'he pogut publicar en cap de les editorials on l'he presentat, en una versió —tot sigui dit— no tan polida com la que he enviat al premi. I he tingut la sort que hi hagi premis sense la influència de l'editor.

—Què hi trobarà el lector de diferent, pel que fa a l'estil i la manera de construir la novel·la, respecte a les dues anteriors?

—Les dues primeres eren monòlegs interiors en què els personatges acabaven bàsicament on començava tot, i la peripècia argumental era petita. Aquí, com diria un lector clàssic, hi ha un argument de debò, amb un plantejament, un nus i un desenllaç. És una novel·la més novel·lística, diguem-ne.

—D'on ve la tria del pseudònim O'Hara?

—El 1999 vaig provar de treballar d'actor i vaig triar aquest nom perquè, sempre vinculat a la meua mare, m'ha entusiasmat. Surt del personatge de Scarlett O'Hara i de l'actriu Mauren O'Hara. Però no me l'he posat per amagar el Muñoz. Si no, m'hauria posat un cognom català.

Lluís Bonada